

по мостове надъ буйно придошли рѣки — глотата неспирно летѣше напредъ, почти безъ да почива, подтиквана отъ нетърпението на деспота. Следъ кратка почивка при Цурулъ, тѣ поеха направо къмъ Константиновградъ презъ бурята, която прекосяваше пътя имъ.

Наскоро рѣдкиятъ, студенъ дъждъ се пресѣче на снѣгъ. Загърнати въ дебели овчи кожуси, прибрали отъ конетѣ всички скѣли чулове, Славъ и графъ Евстахий яздѣха начело, провиквайки се отъ време на време, за да разбератъ приказкитѣ си, съ замрежени отъ снѣгъ клепачи и заскрежени уста:

— Остава ли още много?

— Още три дни! — отвърщаше весело графъ Евстахий на неизмѣнно сѣщия въпросъ на деспота.

За да се развлича, Славъ непрестанно си тананикаше весела пѣсенчица, прибудвайки буйния си конь:

Зобъ ги зобя, мале ле,
~~фитбесна~~ бѣла пшеница,
 вода ги поя, мале ле,
 станимашка бѣла ракия...

И той не се забавяше, веднага следъ това, да си отпива отъ жълтата бѣклица, закачена за коланя му, по две-три глѣтки люта сливовица.

Ала наскоро сватбарската глота настигна друга дружина конници, които се бѣха събрали на купъ посрѣдъ друма.

Веднага стражитѣ обградиха деспота и графа съ издигнати копия и обнажени мечове.

— Кой е тамъ? — се зачу викъ срѣдъ снѣжния вихъръ.

— Люде на императора Анри! — отвърна Евстахий — а вие кои сте?

— Тукъ е маршалъ Вилхардуенъ! — отвърна единъ едъръ мжжъ, който веднага скочи отъ коня си и се спусна къмъ сватбаритѣ. — Добра ви среща! Най-сетне пакъ да се видимъ! За кѣде сте се запѣтили въ това лошо време? Азъ мисля да се отбиемъ тука наблизо въ единъ ханъ.

— Никакво отбиване! — възкликна уплашено Славъ —